

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 25. února 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Miroslava Trávníčka a JUDr. Pavla Peláka **odvolání obžalovaného XXX, narozeného XXX**, trvale bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 20. prosince 2019, č. j. 3 T 104/2019-116, a rozhodl

takto:

*Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **zrušuje ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově rozhoduje tak, že se obžalovanému ukládá za přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku, ohledně něhož zůstal výrok o vině nezměněn, podle § 354 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 30 000 Kč sestávající ze 100 denních sazeb po 300 Kč.***

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody na tři měsíce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uznal okresní soud obžalovaného XXX vinným přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d) trestního zákoníku.
2. Tohoto přečinu se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tak, že v období od února 2018 do dubna 2019 v XXX pronásledoval XXX, XXX, přestože ho poškozená opakovaně a dostatečným způsobem upozorňovala na to, že nechce, aby ji jakýmkoliv způsobem kontaktoval, nedbal toho, neustále vyhledával její osobní přítomnost, jezdil za ní svým autem, soustavně sledoval její pohyb, jednak v okolí jejího bydliště,

jednak v blízkosti jejího zaměstnání v XXX a na dalších místech, o nichž z minulosti věděl a předpokládal, že by se na nich poškozená mohla pohybovat, sledoval ji v prostředcích Městské hromadné dopravy XXX, prostřednictvím elektronických komunikací SMS zprávami, které jí bezdůvodně zasílal, voláním mobilním telefonem jí vytrvale kontaktoval, a to až do května 2018, kdy si poškozená změnila své telefonní číslo, toto jeho jednání poškozenou obtěžovalo a omezovalo v osobním životě, bylo XXX

3. Okresní soud uložil obžalovanému za tento přečin podle § 354 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku výkon uloženého trestu podmíněně odložil a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku stanovil zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku a s přihlédnutím k § 48 odst. 4 trestního zákoníku obžalovanému na dobu trestu uložil zdržet se veškerého kontaktu s poškozenou XXX.
4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo do výroku o vině a trestu. V písemném podání uvedl, že i kdyby jeho jednání bylo prokázáno, nemohlo by vzbudit důvodnou obavu o zdraví poškozené, natož aby bylo prokázáno, že tuto obavu skutečně vzbudilo. SMS zpráv ji za celé období zaslal devět, jsou součástí spisu a nejsou nijak závadné. Vzhledem k uvedenému je třeba hodnotit věrohodnost svědkyně XXX, nevlastní dcery poškozené, jestliže uvádí, že viděla velké množství SMS zpráv, které měl obžalovaný zasílat, a rovněž je nevěrohodná výpověď poškozené a její vysvětlení, že telefon dala XXX a ten všechny zprávy a výpisy hovorů smazal. Nebylo rovněž prokázáno, že by obžalovaný poškozenou znásilnil. Za celé stíhané období čtrnácti měsíců se obžalovaný setkal s poškozenou pouze čtyřikrát, ke každé situaci se vyjádřil. Dvě situace byly náhody vyplývající ze života ve stejném městě. Znak dlouhodobosti je dovozován ze zcela vágních vyjádření poškozené a její nevlastní dcery. V řízení stojí proti sobě výpověď obžalovaného, která nebyla ostatními důkazy vyvrácena, a je naopak podporována výpisem SMS zpráv a jejich obsahem, proti výpovědím poškozené a její nevlastní dcery, které jsou z výše uvedených důvodů nepravdivé. Okresní soud nepostupoval v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, neověřil si ani vyžádáním zprávy XXX.
5. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a sám rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby. Pokud dospěje odvolací soud k závěru, že jednání obžalovaného je protiprávní, navrhuje, aby věc byla postoupena do přestupového řízení, neboť jeho jednání nemá znaky trestného činu. Na tomto procesním stanovisku setrval obžalovaný i při veřejném zasedání před krajským soudem. Navrhl, aby si soud vyžádal výpisy jeho telefonických hovorů, tak by se prokázalo, že mezi ním a poškozenou nebylo tolik telefonických kontaktů, pouze devětkrát jí poslal SMS. Víc telefonátů tam nebylo, neprozváněl ji ani ji nevolal. Pokud jde o svědka XXX, ten uvedl, že se s paní XXX viděl 4x, komisař na policii uváděl, že se s ní stýká tak jednou měsíčně. Pokud svědek uvádí, že ho viděl před barákem paní XXX, byla tma a nemohl ho vidět. Když obžalovaný přijel k XXX mu zat'ukal na okno a řekl mu, ať nesleduje paní XXX, obžalovaný si šel vyřídit svoji věc a pak řekl, že svět se netočí kolem paní Jakubcové, to je vše, co v tu dobu řekl. Obžalovaný při veřejném zasedání před krajským soudem uvedl, že nemá návrhy na doplnění dokazování a ani odvolací soud neshledal s ohledem na důkazní situaci nezbytnost provést důkazy další.
6. Státní zástupce krajského státního zastupitelství, intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem, ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že pokud jde o skutkové a právní závěry, v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Uložený trest považuje za zcela odpovídající rozsahu trestné činnosti. Z těchto důvodů státní zástupce navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.
7. Krajský soud ve smyslu § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsahu podaných odvolání napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, a po pečlivé úvaze dospěl k těmto závěrům:

8. V řízení předcházejícímu napadenému rozsudku nedošlo k relevantním procesním vadám, zejména byla respektována ta ustanovení trestního řádu, která zajišťují řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Okresní soud také provedl v hlavním líčení úplné dokazování, potřebné pro objasnění věci v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu. Provedené důkazy okresní soud logickým a přesvědčivým způsobem zhodnotil ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu a správně dospěl k závěru o vině obžalovaného. Na pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud v podrobnostech odkazuje a k námitkám obžalovaného pouze dodává následující.
9. I podle názoru krajského soudu byla vina obžalovaného, bez důvodných pochybností prokázána. Pokud jde o otázku viny, obžalovaný v podstatě zpochybňuje věrohodnost svědkyně XXX a její nevlastní dcery stejně jako výpověď svědka XXX. K tomu krajský soud podotýká, že okresní soud poukázal na skutečnost, že poškozená celou situaci velmi podrobně popsala (bod 5 rozsudku), kdy její výpověď je podpořena výpovědí její dcery. Okresní soud se hodnocením důkazní situace pečlivě zabývá v bodě 8 odůvodnění napadeného rozsudku, připomíná četnost jednotlivých případů, kdy obžalovaný na poškozenou čekal, což vylučuje verzi, že se jednalo jen o několik náhodných setkání. Okresní soud správně poukázal na skutečnost, že obžalovaný poškozenou vyfotil, když seděla v XXX a poslal jí fotografii a zároveň připomenul, že obžalovaný poslal XXX dopis, v němž XXX (k tomu krajský soud poznamenává, že toto jednání bylo nepochybně vedeno snahou poškozenou očernit a bylo velmi nemorální i vůči XXX). Pokud jde o incident v prodejně lyží u XXX, pak i podle názoru odvolacího soudu okresní soud důvodně akceptoval výpověď svědka XXX, který potvrdil verzi poškozené. V kontextu s celkovým chováním obžalovaného neměl okresní soud důvod ke zpochybňování této svědecké výpovědi a důvodně uvedl, že tento důkaz (spolu s výpovědí nevlastní dcery poškozené) podporuje verzi poškozené. Podle názoru odvolacího soudu není důvod nevěřit poškozené a její dceři, ani pokud jde o zasílané SMS zprávy obžalovaným.
10. Rovněž není důvod zpochybňovat skutečnost, že jednání obžalovaného mohlo vzbudit, a také vzbudilo, u poškozené obavy o její zdraví; XXX.
11. Krajský soud v teoretické rovině připomíná, že podle konstantní judikatury je zásadně vázán hodnocením důkazů provedených soudem I. stupně. Odchýlit se od tohoto hodnocení a skutkového stavu věci obsaženého v napadeném rozsudku by mohl pouze za podmínek stanovených zákonem. Do hodnocení důkazů soudem I. stupně by mohl zasáhnout jen v případě, pokud by vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo by neúplné, nebo nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro stanovení skutkových zjištění.
12. Takové zásadní nedostatky však podle názoru krajského soudu přes námitky obsažené v podaném odvolání přezkoumávanému rozsudku vytknout nelze; odvolací soud má naopak za to, že okresní soud po podrobném dokazování pečlivě zjistil skutkový stav, správně a důvodně vzal za prokázané, že obžalovaný svým jednáním znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování po subjektivní i objektivní stránce svým jednáním naplnil. Míra společenské škodlivosti jeho jednání nepochybně dosahuje intenzity trestného činu (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku) a ani odvolací soud neshledal důvod pro postoupení věci správnímu orgánu s tím, že by jednání obžalovaného mohlo být právně kvalifikováno pouze jako přestupek.
13. Obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou do jednoho roku odnětí svobody nebo zákazem činnosti. Okresní soud uložil obžalovanému podmíněně odložený trest odnětí svobody v polovině zákonné trestní sazby se zkušební dobou v trvání tří let a se stanovením povinnosti zdržet se veškerého kontaktu s poškozenou. Uložení tohoto trestu okresní soud zdůvodnil délkou a intenzitou jednání obžalovaného s tím, že byla stanovena delší zkušební doba v trvání tří let, aby tak byla zajištěna dostatečná ochrana poškozené. Za tím účelem byla stanovena zvláštní podmínka osvědčení spočívající v zákazu obžalovaného jakýmkoliv způsobem kontaktovat

poškozenou. Krajský soud konstatuje, že tato úvaha o trestu je legitimní a trest uložený okresním soudem je nepochybně jednou z možných alternativ, které mohly přicházet v úvahu.

14. Přesto dospěl krajský soud po pečlivé úvaze k závěru, že namísto trestu odnětí svobody (který je formálně trestem nejpřísnějším), lze obžalovanému za jeho jednání, které je přece jen typově méně závažné (o čemž svědčí i trestní sazba), uložit pouze peněžitý trest. Při této úvaze zohlednil krajský soud skutečnost, že obžalovaný dosud nebyl soudně trestán. Navíc s ohledem na místo bydliště a pracoviště obžalovaného a poškozené nelze zcela vyloučit i jejich skutečně náhodné setkání.
15. Podle § 67 trestního zákoníku peněžitý trest může soud uložit, jestliže pachatel pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat majetkový prospěch. Bez podmínek odstavce 1 může soud uložit peněžitý trest pouze v případě, že a) trestní zákon uložení tohoto trestu za spáchaný trestný čin dovoluje, nebo b) ho ukládá za přečin a vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a osobě a poměrům pachatele nepodmíněný trest odnětí svobody současně neukládá. Jako samostatný trest může být peněžitý trest uložen, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba (srov. § 67 odst. 3 trestního zákoníku).
16. Pokud jde o výměru peněžitého trestu, podle § 68 odst. 1 trestního zákoníku se peněžitý trest ukládá v denních sazbách a činí nejméně 20 a nejvíce 730 denních sazeb. Denní sazba činí nejméně 100 Kč a nejvíce 50 000 Kč. Počet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Výši jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Přitom vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den (§ 68 odst. 2, 3 trestního zákoníku).
17. Krajský soud při výměře peněžitého trestu vycházel z příjmu obžalovaného ve výši 22 000 Kč (čl. 4 spisu). Za přiměřený trest považuje odvolací soud peněžitý trest v celkové výměře 30 000 Kč tak, jak je podrobněji uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Krajský soud v souladu s ustanovením § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanovil pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody, přičemž za přiměřenou výměru považuje délku tří měsíců. Krajský soud má za to, že i takto uložený trest odpovídá hlediskům, jež jsou uvedena v ustanovení § 38 a 39 trestního zákoníku a bude pro obžalovaného dostatečným varováním a výzvou, aby se jakékoli další trestné činnosti zdržel, a to zejména ve vztahu k poškozené.
18. Z podnětu podaného odvolání z důvodů shora vysvětlených rozhodl krajský soud tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se

dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 25. února 2020

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracoval:
JUDr. Pavel Pelák